

Медвідь із Типанів

Ольга КЛЕЙМЕНОВА

У Національній академії мистецтв України експонували «Ремінісценції» Любомира Медведя. Проект переміг з-поміж інших, висунутих НАМУ на здобуття Національної премії України імені Тараса Шевченка в номінації «Образотворче мистецтво».

Медвідь – художник сутностей, естет, майстер – з огляду на індивідуальність манери й техніки. Врешті, сучасний митець – з огляду на засоби самовираження та свіжість мислення. При цьому Любомира Медведя важко розглядати в контексті так званого актуального мистецтва. І не лише тому, що воно асимілювалося із субкультурою всесвітньої більшості й не нехтує епатажем і поверховістю. Львівський живописець і 40, і 50 років тому був окремою цілісною планетою з особистісною філософською мотивацією до малярства, стрункою системою поглядів.

Візуалізуючи на полотнах ту саму систему поглядів, він раз у раз є алюзією на самого себе зразка 1960-х. Тоді, за часів тотального культурного пробудження, коли художники однаково пристрасно віддавалися пошукам і форм, і змістів, нетренований мозок вважався ознакою інвалідності митця.

Живописець-інтелектуал Любомир Медвідь – до слова, учень Романа Сельського, Карла Звіринського й Вітольда Манастирського – вже в ті часи заінтригував навколо мистецьку спільноту Леополіса зрілістю думки та віртуозністю вітлення її на полотні. Молодий художник слідував вищому інстинкту, що змушує ефірну думку набувати цілком відчутних абрисів. Як там у Пікассо? «Я починаю з ідеї, і потім це стає чимось іншим». Так чи інакше, а вже 1972-го Любомир Медвідь підійшов до своєї першої персональної виставки митцем, що, безперечно, відбувся.

Упродовж його насиченого життя ремінісценцій, тобто невиразних згадок, відлунь минулого, нашаровувалося дедалі більше. Точніше, спогади дедалі більше затушовувалися, відлуння прозорішали. Водночас множилися приводи для поставлення накопичених умовиводів на єдину платформу. Й нічого дивного, що вже ушлюблений художник Любомир Медвідь зарекомендував себе як теоретик, есеїст, прозаїк.

Пригадується, як на старті 1990-х його ім'я час від часу лунало в обоймі культурних авторитетів, глашатаїв глибокого мистецтва. Тема вічного подорожнього,

блудного сина – наскрізна в творчості Любомира Мирославовича й стрижнева у проекті «Ремінісценції» – набувала актуальності у світі, що поволі з'їжджав із рейок в яму фрустрації. Як раптом художник, дослідник проблематики сенсу життя й аргументації діянь, ніби щез. Насправді ж просто перемістився в іншу площину буття, відокремлену від пустопорожньої епохи мистецтва і митців, яким немає що сказати. А прагнення висловлюватись так, як це вмів лише він (наріжне для Медведя), нікуди не ділося. Трохи прикрившись стулкою мушлі, цей незборимий двигун активно знаходив виходи: і в живописі, і в текстотворенні, і в педагогіці.

На виставці в академії корифей запропонував бачення тієї самої теми блудного сина, тільки вже на новому витку. Цикл із понад дюжини робіт, що апелюють до євангельської притчі, заворожує ідеальною структурованістю, бездонністю змістового шифру. Тиняння окремої особистості накладається на безпорадне блукання сучасної цивілізації. Утім, ретранслювати побачене на вербальному рівні – справа безглузда. Кожен виловлює в цих сюжетах і образах щось своє, але виловлює обов'язково.

На початку огляду Любомир Мирославович залишив кілька супроводжувальних слів: «Як автор хочу нагадати, що цивілізація нині має достатньо підстав, щоб

Дося

Любомир МЕДВІДЬ – народний художник України, заслужений діяч мистецтв, дійсний член (академік) НАМ України, професор, завідувач кафедри монументально-декоративного мистецтва Львівської національної академії. Персональні виставки: 1972, 1982, 1987, 1990, 1996 – Львів; 1983 – Київ; 1982 – Вільнюс (Литва); 1986 – Москва (Росія); 1990 – Торонто (Канада), 1992 – Нью-Йорк, Чикаго (США).

«Ab ovo»

Зійди в зелений діл

обернутися лицем у бік отчого дому». Близька до теми «Соляриса» Тарковського сентенція дістає споріднену зі стрічкою образну розв'язку. Три заключні акорди – три картини, у контексті переглянутого – стилістично й інтонаційно дещо інші. На них: хатки, деревця, замок, озеро, чорна прірва... Урешті непроханий протяг завжди розвертає в бік отчого дому, в одну мить проганяє в свідомості картинки із зачину життєвої книги.

...Насправді художнику зовсім не обов'язково бути провідником найвищої істини, Титаном думки. Новітня

арт-індустрія подекуди навіть саркастично ставить до сутнісного підспідку твору. Мовляв, абсолютній чистоті мистецтва високочолість лише шкодить. Але якщо художник усе-таки із рідкісної когорти тих самих Титанів, він недосяжно високо підноситься над марнотою швидкоплинних, минаючих віянь. А його творчість є точкою опори для нинішніх і майбутніх мистецьких генерацій.

Фото Миколи БІЛОКОПИТОВА.

